

21 Απριλίου 2022

Όταν η Παναγία συνάντησε τη μάνα του Ιούδα..

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Λογοτεχνία \(ποίηση & πεζογραφία\)](#)

Η στιγμή που η Παναγία συναντά την μάνα του Ιούδα είναι συγκλονιστική. Η μάνα Παναγία πενθεί για τον Θεάνθρωπο γιο της κι η μάνα του Ιούδα πενθεί για τον προδότη γιο της. Ο πόνος είναι ο ίδιος, είναι ο μεγάλος πόνος της μάνας που έχει χάσει το παιδί της, θρηνεί και σπαράζει για το σπλάχνο της

Γύρω, τριγύρω σιγαλιά, βουβός είναι ο δρόμος, θαρρείς τον κόσμο νέκρωσε κάποιος μεγάλος τρόμος.

Και όσο βαδίζουν σαν σκιές στα άχαρα εκείνα μέρη, και μοιρολογά η Παναγιά τα πιο όμορφα που ξέρει, τα λέει και ο αντίλαλος, από όπου και αν διαβαίνει κάθε λουλούδι τρυφερό που βρίσκεται μαραίνει.

Πώς να μην κλάψει που 'γινε για αυτήν σκοτάδι η μέρα;

Κ'αν είναι Αυτός θεάνθρωπος, εκείνη είναι μητέρα. Και να που ακόμη μια φωνή την ερημιά ταραίζει. Αχ,τι φωνή λυπητερή. Ποιος και γιατί στενάζει;

Ποιος σαν Αυτή άλλος πονεί και μοιρολόγια λέγει, μη του παιδιού της το χαμό και άλλη μανούλα κλαίει;

Ναι, κάποια μάνα είναι αυτή, που μονάχη στην άκρη απαρηγόρητα θρηνεί και χύνει μαύρο δάκρυ

Και τούτη σαν τη Μαριάμ, τον γιό της έχει χάσει και δεν μπορεί τέτοιο κακό ποτέ να το ξεχάσει. Η Μαριάμ τον Ιησού τον είδε σταυρωμένο και τούτη είδε τον γιόκα της στο δέντρο κρεμασμένο Και κλαίει, μα το κλάμα της δεν συγκινεί κανέναν,

νιώθει όμως τον πόνο της η Παναγιά η Παρθένα, που την ακούει τραβά και πάει να την γνωρίσει λόγια αγάπης να της πεί, να την παρηγορήσει.

Με ένα γλυκό χαμόγελο συμπόνια γεμάτο μάνα της κράζει, δύστυχη μη σέρνεται εδώ κάτω.

Δεν είσαι μόνη που έχασες το φώς των ματιών σου, είμαι κ'εγώ, μην δέρνησαι ποιος ήταν πες μου ο γιός σου;

Και αυτή δειλά, σαν ένοχος της απαντά:

Αδελφή μου, Ιούδας ονομάζεται το σπλάχνο το παιδί μου. Μόνο μια μάνα μόνο αυτή, σε όλο τον κόσμο ξέρει ποιο κοφτερό νιώθει βαθιά στα σπλάχνα της μαχαίρι, Στους πέντε δρόμους ρίχτηκα, παιδί μου σαν ζητιάνα, Αχ κάλλιο να μην έσωνα Θεέ να γίνω μάνα

Η Παναγιά κατάλαβε, τον γιό της τον γνωρίζει μα σαν μητέρα του Χριστού, δεν φεύγει, δεν γογγύζει.

Τον δικό της τον καημό ξεχνά την ώρα εκείνη και για τη μάνα τώρα αυτή τα δάκρυά της χύνει

Σκύβει και την ασπάζεται, χαιδεύει τα μαλλιά της, και την κρατάει με στοργή πιστά στην αγκαλιά της

Της λέει λόγια της καρδιάς και την γλυκομερώνει, της δίνει θάρρος, δύναμη και απάνω την σηκώνει.

Έλα και μείνε σπίτι μου την νύχτα να περάσεις, εκεί και οι δυό τον πόνο μας, τον μητρικό να πούμε, το δάκρυ μας να σμίξουμε και να προσευχηθούμε. Η μια στις άλλης το πλευρό σκυφτές συλλογισμένες, οι δυό μανάδες περπατούν αδελφαγκαλιασμένες.

Πηγή: iellada.gr